

THE young idea

30 JUN 1949
JAFNA COLLEGE

இளஞ்சிந்தனை

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII.

WEDNESDAY, JUNE 29, 1949.

No. 8.

EDITORIAL

A RAILWAY JOURNEY IN OCCUPIED MALAYA

CRICKET REVIEW

THE SCHOOL COUNCIL

"HOLIDAYING IN THE HILLS"

A BRUTAL ATTACK

IT WAS ONLY A DREAM

பத்திராதிபர் சித்திரம்

கடமை வெற்றிதரும்

உயிரில்லாத ஆட்கொல்லி

By A Malayan

By The Sports Editor

By R. K. S.

By "Wijaya"

By N. Kanagasabai

By K. V. S.

By V. J. Nadarajah

By M. Sivanandam

Page

1

2

4

6

7

8

8

10

14

17

S. V. PARAMSOTHY,

English Editor.

K. VAITHIANATHAR,

Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

(FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY)

Vol. XII.

Wednesday, June 29, 1949.

No. 8.

Editorial

Much has been said in the daily press concerning the deplorable standard of English shown by most of the students who sat for the Senior School Certificate Examination of December 1948. The Education Department finds that the standard of English in our schools is extremely poor and some examiners have even gone up to the extent of describing the performance of most candidates as "appallingly bad." The Department's report deduces that nearly 50 per cent of the candidates were unable to express themselves clearly and coherently in "tolerably correct English."

This woeful state of affairs comes to us as no surprise. Knowing as we do the utter disregard paid to this language in the lower classes, in preference to the national languages, nothing more can be expected. The new scheme of Education now promulgated provides for very little work in English up to the 5th Standard, in fact all the subjects except English are taught in Tamil or in Sinhalese. The emphasis on the mother tongue is just, but the necessity of retaining English cannot be over emphasised. We have had occasion some time ago to comment in these columns on the necessity of having at least a working

of English. English is the "*lingua franca*" of the world today and we reiterate that if we are to give up this universal language 'there is every possibility of Ceylon being left behind in the march of civilisation by the rest of the world.' Under the new scheme of Education students will have only 5 or 6 years within which to study this language, and come up to the Senior standard. Such students will be taking their S. S. C. Examination next year and hence we fear that the worst is yet to come!

Since the introduction of the Free Education scheme, the general standard of education is fast deteriorating. Statistics show us that in the December 1948 Examination only 57 candidates out of a total of 10,711 qualified for exemption, while in 1938 of 2,596 candidates who sat for the London Matriculation 781 secured passes. It may be concluded that the standard of the Senior Examination or of a particular compulsory subject is so high that it is beyond the scope of the average student to reach the exemption standard. Many reasons have been attributed or suggested for this dismal performance. The wholesale condemnation of tutorials as "cram shops" who send immature students, ill-equipped

for the examination is unjustifiable in this instance. Even the best of Colombo Schools have not produced good or satisfactory results. Further, and what is far more serious, it has been stated that in a number of schools authorities employ "unqualified, inefficient and inexperienced" teachers to man the tutorial staff of the Senior classes. The dearth of qualified teachers, the lack of essential equipment and the serious economic distress commonly prevalent are certainly plausible reasons and causes for the present deterioration in education. Prospective teachers are drawn away into other walks of life which offer more

attractive and lucrative salaries, and good prospects.

It is imperative that all possible efforts should be made to achieve and maintain a good standard of education. We cannot afford to allow the youth of the country to be ill-trained or untrained. Hence the Government must give top priority to the educational needs of the Island. We trust that some very radical and effective steps would be taken to stop the present rot and improve the standard of education. It is best that a new system of education be evolved which should be both feasible and within our means. It is yet not too late.

A Railway Journey in Occupied Malaya

By A Malayan

Once while travelling in the Jaffna-Colombo night mail, I heard a passenger remark that travelling without a berth by the Ceylon Government Railway was the last word in discomfort. This reminded me of another railway journey which I felt had a far better claim to such a description.

It was in Malaya, soon after the Japanese occupation. The whole country was emerging from the chaos consequent on the invasion. Communications were being resumed between the various parts of the Peninsula. About this time, I had occasion to make a journey with a friend of mine from Penang to Ipoh. Penang is a small Island off the West coast of North Malaya, and Ipoh is an important tin-mining centre on the mainland. The distance between them is a little more than one hundred miles.

My friend and I set out early one morning. The ferry service, like most other public utility services, had been disorganised by the

war and so we crossed over in a sampan. Once we reached the mainland, our troubles began. There was no sign of any booking-office or ticket-collector or porters. We soon learnt that there was no booking office at all. The railway was being run only for the military, and hence all passenger traffic was considered incidental. Consequently, civilian passengers had to get along as best they could. Travelling was free, but this was a rather doubtful concession as neither accommodation nor arrival at one's destination within a prescribed time-limit was guaranteed. It was quite some time before there was a train going our way and it was a still longer time before we could get a place in it. All the few passenger carriages were filled with soldiers and as we could see no civilians among them, we thought it wiser to seek accommodation elsewhere. At last we were lucky enough to get a place in a tiny little compartment with an officer as our only fellow-passenger.

The train started. As it pro-

gressed on its journey, we were surprised at its very unconventional behaviour. Large and important stations whizzed past without the slightest notice paid to them, while small stations were flattered with long halts, sometimes of nearly an hour. The times of arrival and departure at any station were also very indefinite and owing to this, there had been instances of unfortunate passengers stranded in out-of-the-way places. We reached Taiping, about half-way on our journey, towards evening. Unfortunately for us the officer in our carriage got down here. His presence so far had discouraged the entry of prospective occupants, but now there was a big onrush of passengers. Soon we were swamped with a struggling, squeezing, sweating mass of humanity. The carriage was packed to capacity within a few minutes, but still people kept nudging their way on. The whole atmosphere was stifling. We began to sweat profusely. We were so cramped that we could scarcely move. Night was fast approaching, but the train seemed in no hurry to leave. Finally, our patience exhausted, we decided to quit and spend the night with a friend living nearby. We gladly relinquished our places in the carriage and left the train. The cool night air was a welcome change after the hot steamy atmosphere of the crowded carriage and we were glad to stretch our cramped limbs in a short brisk walk to our friend's house.

Sunrise found us back at the station, eagerly looking out for a train going to Ipoh. We waited and waited, but in vain. The sun mounted higher and higher in the sky, till it passed its zenith and started its downward journey. At last, at about 2 p. m. a train arrived on its way to Ipoh. We ran up to it eagerly, only to find all the available compartments packed. No kind officer in a conveniently empty carriage this time! Our position was indeed desperate. Heaven only knew when another suitable train would come and the pros-

pect of delaying another night at Taiping was far from pleasing. Suddenly, we noticed a few of the more intrepid passengers clambering on to the roof of a carriage. Scarcely pausing to consider the propriety of such a procedure or the risk involved in it, we eagerly followed suit. If others could do it, so could we, was the only argument that occurred to us. The zinc roof was boiling hot under the scorching midday sun. This was most painfully brought home to us by the burns on our hands and feet as we got on to the top. But we did not mind it at all. Nothing could deter us from our one all-consuming purpose—to reach our destination at all costs. The equanimity and fortitude with which we bore all privations would have done credit to a band of pilgrims.

We soon left Taiping and sped on to Ipoh. What with the afternoon sun beating mercilessly down upon us and the hot radiation of the zinc roof beneath us, we were fairly roasted alive. Luckily, there was a good breeze which kept us somewhat cool. From our elevated position, we had a unique view of the moving scenery on either side. Suddenly, a tunnel loomed in front. We ducked. Darkness engulfed us. The roof of the tunnel was so low we could have touched it with our hands. The air was filled with thick suffocating fumes of smoke. We lay prostrate and held our breath till we came out into the sunshine again. Subsequent tunnels found us more prepared as we were on the look out for them. One of these tunnels was once the scene of a tragedy. A sikh was travelling like us on the roof with a few bags of rice. He was seated on one of the bags, with his back to the engine. His first intimation of an oncoming tunnel was a shattering blow at the back of his head. He died on the spot.

We reached Ipoh late in the evening. We had covered a distance of about 135 miles in 35 hours—an average of 3 miles per hour. We were covered from head to foot with a

thick coating of soot and this added to the long exposure to the sun gave us the appearance of a couple of Niggers. It took us a good long bath,

with much scrubbing and scraping and plenty of soap before we could remove the last traces of our memorable journey.

Cricket Review

By THE SPORTS EDITOR.

Happy memories come back to us as we look back at the thrilling, exciting or anxious moments we had during our cricket matches last term. Our hearty congratulations to the team and its energetic coach for their fine performance. Though we won only 2 matches of the 5, cricket was played as it ought to be played and the success of the team was greatly due to the keenness shown by the students and the teachers.

The Spirit

On the whole the spirit and discipline of the team was good. The captain played his part well and had good command over the team, yet he has to be very thankful to two of the outstanding members of the team, Brodie and Mahadeva whose assistance and helpful advice relieved him a great deal when he was in difficulties. Both these players were always cool and steady. Brodie especially was a master of the field and his directions could be followed without fear of betrayal. Brodie is a good sport, as is exemplified by his recall of a Johnian to the wicket. The co-operation and good spirit of the team is due to the good advice of the coach.

Batting

The team had a very powerful batting side and it can boast of having put up extremely good scores. Hannan and Mahadeva the opening pair of the team were very dependable batsmen. They usually opened out fast yet steadily. These batsmen

were both very unfortunate to be dismissed in their sixties at the Hindu match, thus missing their bats by not reaching 75. At the Patrick's match they put up 97 runs at a very fast rate which was a sight worth seeing. Mahadeva has done well throughout the season and was again unfortunate to be dismissed at the Central match before reaching his 50 thus missing a cup promised by one of our old boys.

Congratulations are due to Balaramaj and Ramachandran on their brilliant opening of the 2nd innings of the Central match where the whole team collapsed for a very poor score in the first innings. With Ramachandran's powerful off and late cuts aided by Balaramaj's quick singles and leg boundaries the runs came in at a good rate and every batsmen who followed them really entertained the public with their exquisite display of their batting talent which silenced the Centralites and their microphones.

Vijayasingam and Brodie have done fairly well in almost every match making fine partners. Their rate of scoring was good, especially in the Hindu match. Brodie is the only member of the team who can lift the ball safely over the ropes as he has done on some occasions last season.

Dole is another fairly good bat who would do better if he intends to. The 50 runs he scored in a practise match showed his ability. The other batsmen were fairly good but to our disappointment they did

little. In the St. John's match Navaratnam gave the lead which was followed by Kulasegaram and Kadirgamar where some real hard batting was done. This was the only match where the tail enders did well. Vijayanathan who was out only once last season didn't get chances to show off his talent. The tail enders did not get a chance to bat in the second innings of any one of the matches last season.

Some of the good Scores

vs. St. Patrick's 120 for 3 wkts. 2nd inns.
 vs. St. John's 239 all out 1st inns.
 vs. Hindu 215 for 4 wkts. 2nd inns.
 vs. Central 160 for 5 wkts. 2nd inns.

Bowling and Fielding

We cannot boast very much of the fielding and bowling of the team though there were occasions when good work was done. The main reason why 3 out of 5 matches were drawn is that we had only four class bowlers. Navaratnam who usually opened bowling has captured the highest number of wickets and holds a good average. He has been bowling consistently well in every match. Kulasegaram who usually took the other end has captured good wickets but has been rather expensive. It is time that batsmen feared his bowling which has three years of experience behind it. In the earlier matches Vijayas-ingam bowled well and captured good wickets especially in the Hartley match where he got 3 for 5 runs. Later on he did not get enough chances to show off his talent. Vijayanathan the only slow left hand bowler of the team was mainly responsible for the wreck of the Hindu

College. In the Patrick's and Central matches his bowling was very effective. Batsmen took his bowling too easy and at times did not know that the ball had removed their bails. Other tail-enders easily scored off our bowlers because our bowlers being a few in number got tired soon.

The fielding at the beginning of the season was rather poor and a number of chances were missed. There were instances when our field was badly displaced. Later on by regular coaching the fielding improved a great deal. Mahadeva who fields in the mid-off brought off some difficult and unexpected catches. Brodie our wicket keep played his part well and his work behind the stumps was very much appreciated by all.

In the out-field Hannan, Ramachandran, Dole, Vijayas-ingam, Kadirgamar and Soundranayagam did good work especially in the St. John's match. The clean picking and quick returns were done fairly well. Navaratnam, Kulasegaram and Balarajah did extremely good work in the slips and seldom failed to take catches. There has been vast improvement in Vijayanathan's fielding and much is expected from him in the future.

The credit goes to the coach who is mainly responsible for the success of the team. He has spared no pains in contributing to the team all he possibly could. His strong criticisms and helpful advice was received by the team in the proper spirit. His high spirits, sweet smiles and encouragement were a source of strength and inspiration to the team which brought the season to a successful end.

The School Council

By R. K. S.

<i>President :</i>	Mr. A. M. Brodie (Jr.)
<i>Vice-President:</i>	Mr. S. S. Sanders
<i>Secretary :</i>	Mr. R. K. Selliah
<i>Members :</i>	Mr. A. R. Kadirgamar
	Mr. S. Shanmuganathan
	Miss P. Selvadurai
	Mr. V. Mahadevan
	Miss K. Kanagaratnam
	Mr. K. Sathananthan
	Mr. S. Sundramoorthy
	Mr. A. Anandarajah

Faculty Adviser:—

Mr. W. L. Jeyasingham B. Sc.
(Lond.)

The students of Jaffna College have always keenly felt the need of a student body elected by the students themselves to represent their matters to the authorities. It is four years since such a body—the Student Council—ceased functioning, but the students of this College have constantly felt the necessity of reviving the Council in this period of dormancy.

In response to constant agitation by the students, the College authorities held an open election in which five student members were elected by the student body who with the help of two staff members framed a new constitution.

In accordance with this constitution candidates were nominated by the Secondary School Committee, and open elections were held in the early part of this year when the above members were elected into the School Council. The Council started functioning formally, by the privilege given to the President of proposing the vote of thanks at the prize-giving. At its first sitting the Vice-President and Secretary were elected.

The Council in its short period of infancy has met five times and many problems had to be faced. Chief among them is the fact that the present Council had no immedi-

ate precedents to follow. However it is striving hard to bring to the notice of the authorities of the College suggestions and means which the students feel would contribute to the smooth and efficient administration of the College, and in this task the support and co-operation of the students is of vital importance to the Council.

The Council has brought forward some of the problems confronting the students, and together with it suggestions and has presented these matters to the authorities for consideration. Some of the matters discussed were as follows:—

Sick Room:—Suggestions have been made for the establishment of a sick-room to accommodate boarders who fall ill. This is under serious consideration.

Tuck Shop:—The establishment of a decent Tuck Shop in College was keenly felt by the students and this matter was discussed, but since the Y. M. C. A. is planning to establish one, the Council has not proceeded with this problem.

Games:—The Council suggested that more interest should be taken in the coaching of the second eleven teams in cricket and football. This suggestion has taken root and keen interest is shown in the coaching of the second eleven cricket team. Boxing has also been suggested to be introduced and is under consideration.

Notice Board:—A notice board for the use of the students has been suggested, to be put up in the administration block and this will be done soon.

The New Look:—The Council is also taking pains to help the Principal and staff in maintaining the neat and tidy condition of the College buildings, furniture and surroundings. The task of maintaining the playing grounds in good condition by preventing the students from paving paths across them, have been taken over by the Council.

"Holidaying in the Hills"

BY "WIJAYA"

Once last vacation when I planned to visit Nuwara-Eliya, such an opposition was raised, about the unbearable weather, that I thought I would be turned into a block of ice. In spite of all opposition I went boldly to Nuwara-Eliya and all are happy that I have returned hale and hearty.

Nuwara-Eliya in the early part of my vacation, was like a fickle minded woman. She is beautiful but her moods change so rapidly that it is difficult to say whether the day would be bright or dull. It is strange how within the space of an hour the weather could change so quickly. The sun would be shining brightly one moment and then the next there would be mist followed by a shower of rain, but in a few minutes the sun would be shining once again in all its glory as if nothing extraordinary had happened.

I was also lucky to see for myself the beautiful sight of a frosty morning. The lawn in front appeared to be like a thin white sheet, while the leaves in the trees were brittle to touch and when the sun rose with its dazzling splendour the frost disappeared as mysteriously as it had come and the trees that seemed dead came to life anew while the whole place became cheerful again.

As the days advanced Nuwara-Eliya experienced the usual sunny pleasant weather of Easter but still there were the atmospheric conditions that make Nuwara-Eliya so delightful to visitors. In the mornings we get up shivering in our clothes and our fingers become benumbed at the touch of water and we have to rub our hands to keep

them warm. As the day advances the heat of the sun becomes unbearable; when evening approaches it becomes chilly and by night the cold is so intense that we feel inclined to go to bed covering ourselves with thick blankets. With the beginning of the Easter holidays Nuwara-Eliya is beset from all sides by those fortunate ones who are able to finance such a visit. There is such a crowd that it is unbelievable to see such a large population in Nuwara-Eliya. The park with its gaily coloured flowers is made more colourful by the multicoloured sarees and slacks of the fairer sex and smart suits of the men, which make the whole place become transformed as if by magic into a fairyland where the spirits fill the air with their song and laughter. The Golfers seemed determined to walk the links. There were the hikers, whose motto is to keep fit by walking, seen on their way to the Moon Plains as if in search of buried treasure. There were the Tennis fans and race-goers who were well rewarded by excellent tennis and a very good card of race meetings. Then there were those with youthful vigour who kept on emptying barrels and barrels of Nuwara-Eliya beer and smoking away at the clubs and houses of entertainment. Still there were some who were seated underneath the cypress trees enjoying the calm evenings until night overtook them unawares and compelled them to leave the place with regret.

The season came to an end, and so did my vacation. Nuwara-Eliya turned to be that usual lonely, misty, cold town again.

A Brutal Attack

By N. KANAGASABAI.

On the 24th of September 1944, British planes raided Kuala Lumpur, the second largest city in Malaya. The inhabitants were ruffled out of their calm.

From that day onwards, I ceased attending the Kachidoki Gakkō, Kuala Lumpur, for the simple reason that no such educational institution functioned.

Most of the students had already assembled in their classes. The conversation was about the war, which was going on in the Burma front. In short, we spoke "shop." All of a sudden we heard the droning of planes and a deafening noise of engines. The planes that raided were all B-29's.

We were startled out of our wits. Ah Seong, one of our fellow students, ran into the class shouting "Planes overhead!" followed by the Principal screaming: "To the shelter! To the shelter!" Fortunately, pandemonium did not break loose, because of the numerous alarm drills we had rehearsed.

Bombs dropped, followed by loud explosions. We could hear the rattle of the machine-guns, which were fired at the B-29's by the dauntless

Japanese soldiers. We could hear the violent screaming of the unhappy victims running for shelter and also the belated sounding of the sirens.

The air raid lasted fully a couple of hours. It was a terrible ordeal—we wondered how Kuala Lumpur could take it. Thank God it had the guts to resist such bombardings for the first time, which it had ever in its history.

The air was full of smoke and dust. It was a scene of desolation. Huge fires were raging; rescue squads were at work. There was debris, debris everywhere. The survivors walked through the streets as if they were in a trance. The victims were an unhappy sight—broken limbs, broken arms, bleeding legs or gaping wounds.

There were harrowing scenes beyond description. A mother recognizing the mutilated body of her child, a frantic wife searching for a husband; men and women weeping bitterly at the loss of their homes and their loved ones. Fate had dealt unkindly with them. Those in the school were fortunate. No one was hurt. The school survived the ordeal, with slight damage to a few walls.

It was only a Dream

By K. V. S.

It was about four in the afternoon. I was seated alone on the seashore and was feeling lonely. I would have gone home but something prevented me from doing so. I was waiting for somebody.

At a distance I saw the figure of a girl and as she came nearer I made her out to be Lingeswary with whom I was in love. Earlier, Linges and I had planned to meet each other at the seashore at half-past four that

afternoon. I had come an hour earlier. She had come just in time.

She came near me and sat by my side. I wanted to talk to her but I had nothing to talk on. After the lapse of a few minutes of silence she herself started a conversation by telling me how she managed to get herself excused from her mother and how she managed to evade her little brother because she wanted to meet me all alone. Then she said "Siva,

I am taking all these risks to meet you and talk to you secret things. I hope you realize the state of my heart. You should never fail me. I do not know in what plight I will be if you should prove to be false. I am determined to be your love and nobody-else's. This is the only thought that worries me." I could not bear to hear such words. I could not even dream of betraying her. I was determined to marry her or be a bachelor. I turned to her and said "Linges, please do not talk of such unimaginable things. If you have some other matter to chat on I will stay here, otherwise let us be off home." She sat silently for a few minutes. I asked her whether she was offended by my statements. She replied that she was not offended but was thinking about my state at College.

I wanted to talk to her on College affairs. I replied that there was nothing to be worried about. I told her of the greatness of Jaffna College. I said, "Jaffna College, especially the boarding house, is a place where anybody would like to stay." I told her of the library, the laboratory, the staff and the College system. At the end of my speech I said "Jaffna College is a place where a student can easily become a great man or can easily be thrown to dogs." She said that she agreed with me.

She told me, "The other day Richard who is in your boarding told my father that life at Jaffna College is terrible. It seems that they are 'putting up' a new hostel. He said that the chimney was near the classes and that it was very low. The smoke from the chimney would displace the fresh air from the class rooms. He also told my father that the laboratory drains emptied themselves into the lane. It seems that the drain from the kitchen that is built alongside the walls gives a foul smell during certain hours of the day. Is it true that the pumping machine proves a nuisance when worked during class-hours? I heard that the dhoby comes only twice a

month and that no shave tickets are issued. Is it true that the dhoby used to come once a week formerly and you were issued shave tickets for the same fee of six rupees? There was no end to his complaints of the boarding and school. His final complaint was against the stinking condition of the bathrooms. Everything seems a threat to your health. I do not know how you study in such classrooms." I gave a deep sigh.

I was not prepared to let the good name of my College suffer at the hands of a girl. I wanted to win her over to my side. What she said may or may not be true. I wanted to defend my College. I told her with all seriousness, "Linges, you may say anything of Jaffna College but I know what Jaffna College means to me. You must study at Jaffna College to understand and talk of Jaffna College." She said, "Siva, I will speak to my father and persuade him to let me study at Jaffna College. If we both study at Jaffna College we can meet each other every day and not be isolated like this for three months at a stretch." I was overjoyed that Linges was going to study at Jaffna College. All kinds of ideas of the future stood before my eyes. I felt thankful to her. In order to express it I kissed her hand. As it was late we wanted to be off home. I took leave of her and said, "Cheerio Linges, darling." I turned and stepped to go home when she tripped me. As a result I fell.

I turned my head and beheld my friends laughing. They asked me who my darling Linges was. I found that I was on my bed instead of on the sea shore. For a moment I could not understand anything. My friends told me that in my sleep I had uttered so many things and along with it the name Linges. Then I came to my proper senses. I had never known a girl Linges! My speech about Jaffna College was in vain. I had slept during the silence period on Sunday and had dreamt this dream. All my joyful ideas vanished. It was only a dream.

யாழ்ப்பாணக் கல் ஹரி வெளியீடு

"எப்பொருளைத் தன்மைத் தாழினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." —திருக்குறள்.

மார் 12

திருவள்ளுவர் ஆண்டு ககௌடி
சுவதாரி ஒரு ஆண்டு ககௌடி புதன் திழை

இதழ் 8

பத்திராதிபர் சித்திரம்.

உண்மைச் சுதந்திரமும் இலங்கையும்

சுதந்திரம் என்றித்சொல் இக்கா
ளிற் பலவித சுதந்திரங்கள் கொடுத்து
வழங்கப்படுகின்றது. சிலர் அந்தியராட்சி
யினின்றும் ஒருநாடி விடுதலை பெறாதலே
சுதந்திரம் என வாதிடுகின்றனர். இன்
னொரு சிலர் இவ்வளவுடன் தில்லாது கா
ட்டு மக்கள் எல்லாரும் சீரான, சமவுரி
மையுள்ள வாழ்வை நடாத்துவதுதான்
சுதந்திரம் எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால்
நமது தாய் நாட்டின் தலப் புதல்வனான
கோடலே அது "தமது பிறப்புரிமை"
எனத் ததர்க்குஞ் செய்தனர். அவர் கூற்று
உண்மைதான். இதனால் அவர் சுருதி
பறு உடனென்ற சுதந்திரம் எல்லா மக்
களையும் பிறப்புரிமை என்பதே. ஒரு
நாடி அந்தியராட்சியினின்றும் விடுதலை
பெற்றிருக்கலாம். அங்காட்டு மக்கள்
பலவித துறைகளார் பிடிக்கப்பட்டிருக்க
லாம். அது உண்மைச் சுதந்திரமாகமா
ட்டாது. எல்லாச் சமூகத்தினரும் கா
ட்டின் வருவாய்க்கு உரிமையுடையவர்க
ளாக இருத்தல் வேண்டும். பெரும்பா
ன்மையினர், சிறுபான்மையினரை நகக்க
வெத்தனிப்பது உண்மைச் சுதந்திரத்தி
ற்கு அறிகுறியாக மாட்டாது. காட்டு
நிவாகத்தல் ஏனைய சமூகத்தினர்க்கும்
உரிமை உண்டென்பதைப் பெரும்பான்
மையினர் உணரவேண்டும். காட்டின் நி
வாகமும் அங்காட்டுக் களாசாரங்களுக்
கேற்ற முறையிற் கைபாளப்பட்டு வரு

தல் வேண்டும். இதற்கு அக்தியாவதி
யம் பாடுகளில் காட்டிற் தேசிய பாலை
கள் தலைபெடுத்தலேயாம். தேசியபாலை
கள் அரசாங்க பாலைகளாக அமைதல்
வேண்டும். சிறுபாலை அரியலின் மீதம்
ர்த்திருக்கத்தேசிய பாலைகள் தலைகாட்ட
முடியாது, எனவே சுதந்திரமும் போ
லிச் சுதந்திரமாய் முடிந்திடும்.

நமது பிறப்பிடமாகிய இலங்கையும்
அந்தியராட்சியினின்றும் விடுதலைபெற்று
விட்டது. ஆனால் காட்டு மக்கள் உண்
மைச் சுதந்திரம் அடைந்தபாடிவில்லை.
பெரும்பான்மையினர் பலமுறைகளிற்
நமது வருப்புலாதத் திமிரை கிருபித்து
விட்டனர். சிறுபான்மையினர்க்கு ஏற்ற
பங்கு அரசாங்கத்தி லளிக்கப்படவில்லை.
சுதந்திரம் அடைந்தும் அடிமை மனப்பா
ன்மையை நமது அரசியல் வாதிசை கை
விட்டபாடிவில்லை. அவர்கள் பேசுவது
அந்தியபாலை. கைக்கொள்ளுவது மேல்
காட்டுக் களாசாரம். உடுப்பது மேல் கா
ட்டுடை. அடிபணிவது மேல் காட்டினர்
க்கு. இவைகளெல்லாம் வேரோடு களை
யப்படவேண்டுமானும் தேசிய ஒளி காட்
டிற் பரவவேண்டும், எல்லாச் சமூகத்தி
னர்க்கும் ஏற்ற உரிமை அளிக்கப்பட
வேண்டும், அரசியலுடன் மாத்திரம் ஒர்
காட்டின் சுதந்திரம் நின்றுவிடவில்லை

சமய, களாசார் விடுதலைகளும் எவ்
ர்க்கும் கொடுபடவேண்டும். ஓர் சுதந்திரம்

திர நாட்டிற் “தாழ்த்தப்பட்டோர்” என்ற சொல்லே இருக்கக்கூடாது. அவர்களுக்கும் ஆலயங்களிலா யிருந்தாலுஞ் சரி, பாடசாலைகளிலாயிருந்தாலுஞ் சரி சம உரிமை வழங்கப்பட்டிக் கல்வி, சமயம் என்பவற்றை மேலோங்கச் செய்ய வேண்டும். இதனால் நாடு முன்னேற்ற மடையுமென்பதில் என்னளவும் ஆட்சேபமில்லை, இவைகளை சுமது நாட்டாசியல் வாதிகளுஞ் செவியாய்த்து நடந்தார் தேசிய ஒளி பிரகாசிக்குமென்பது, வெளிப்படாது.

இலங்கையின் புதியவித்தியாதிகாரி

இப்பதவியை வகித்த திரு சாண்டி மன் அவர்கள் இளைப்பாறியபடியால் இதற்குத் தகுதிவாய்ந்த ஒருவரை நியமிக்கும் சங்கடம் இலங்கை அரசாங்கத்தைப் பிடித்தவிட்டது. இப்பதவிக்குத் தகுதியான இலங்கையர் பணிநுப்பவும் அரசாங்கம் மேல் நாட்டுச் சர்க்கொன்றையே இறக்குமதிசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறது. இதன் காரணம் இலங்கை சுதந்திர நாடாக இருத்தலால் இருக்கலாம்.

மாணக்கர்

V. சோமசுந்தரம், IND FORM B.

1. கல்வி பயிற்வோர் மாணக்கர் எனப்படுவர். கல்வி பயிலுவதற்கு இராமைப் பருவமே சிரந்தது. இளமையிற் கற்கும் கல்வி கிளையில் எழுத்துப்போல அழியாது நிற்கும். இக்கருத்துப்பற்றியே “இளமையிற் கல்”, “இளமையிற் கல்வி கிளையினெழுத்து” என்ற பழமொழிகள் எழுந்தன.

2. கல்வி கற்கும் மாணக்கர் பல திறப்பட்டவராக இருக்கின்றனர். சிலர் ஆசிரியர் கூறியதை உடனே அறிகின்றனர். வேறு சிலர் ஆசிரியர் கூறியதைப் பிறழ் உணர்கின்றனர். இன்னும் சிலர் ஆசிரியர் கூறியதை உடனே மறந்து விடுகின்றனர். இத்தகைய மாணக்கர்களைப் பண்டைக் காலத்து ஆசிரியர் முயகையாகப் பகுத்து, அவ்வவர்களுடைய இயல்புகளை நன்கு விளக்கினர்.

3. முதல் மாணக்கர் அன்னப்பறவையின் குணத்தையும், பசுவின் குணத்தையும் ஒத்தவர். அன்னப்புற பாறும் நீரும் கலந்திருந்தால் நீரைப் பிரித்தப் பாலைமட்டும் பருகுதல்போல முதலமாணக்கர் ஆசிரியன் கற்பிக்கின்ற பொருளாவ அவருடைய கிறப்பு வெறுப்புக்களால் சொல்லும் குற்றங்களை நீக்கிக் குணத்தை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்வர். அன்றியும் எப்படிப் பசுவானது புல் நிறைந்த இடத்தைக் கண்டால் அப்புல்களை வயிறார் மேய்த்து பின்பு ஓரிடத்திற் போயிருந்து

சிறிது சிறிதாக அதனை வாய்க்குக் கொணர்ந்த மென்று கிழங்குமோ அப்படியே முதல் மாணக்கர் நிறைந்த கல்வியுடைய ஆசிரியனைக் கண்டால் அக்கல்வியைத் தம் கொஞ்சாரக் கேட்டுக்கொண்டு போய்ப் பின்பு ஓரிடத்திலிருந்து அதனைச் சிறிது சிறிதாக நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து சிந்தித்து ஐயமுறத்தெளிவர்.

4. இடை மாணக்கர் கிளியின் தன்மையை ஒத்தவர். கிளியைக்குக் கற்பித்த மொழிகளைப் பல்லாமல் வேறொரு மொழியையும் தானே கிளம்பாது. அது போல் இடை மாணக்கர் ஆசிரியர் தமக்குக் கற்பித்ததற்குமேல் ஓராழுத்தம் உணர்மாட்டார். மேலும் மண் உழவர் மெய்வருந்திப் பயிர்செய்யும் முயற்சியின் அளவாகப் பயன் அழிக்கும், அதுபோல இடைமாணக்கர் ஆசிரியர் மெய்வருந்திக் கற்பிக்கும் முயற்சியின் அளவாகவே கற்பிக்கொள்வர்.

5. கடைமாணக்கர் இல்லீக்குடம் செய்யரி, ஆடு, எருமை ஆகிய இவைகளின் இயல்புகளை யுடையவர்கள். இல்லீக்குடம் என்பது தவாரமுள்ளகுடம். இல்லீக்குடம் தண்ணீர் பெய்யுக்கதாரும் ஒழுங்கு விட்டுக்கொண்டேவரும் இயல்புடையது. செய்யரி எய்பது பன்னாடை. செய்யரி தனை முடைய சிறந்த பருந்தகைக் கீழ்க்கிட்டு அழகுக்கொளையே பருந்தகைகளைத் தன்மையுடையது. ஒரு

வெள்ளாடு செடியிலே தழை நிறைந்திருந்தாலும் வயிறு நிறைய மேயாமல் செடிதோறஞ் சென்று மேயும் வழக்கமுடையது. இவைகளைப்போலவே கடைமாணாக்கர் ஆசிரியன் னுற்பொருளைக் கற்பிக்குத்தோறும் மறந்துவிடுதலும், சத்தை விட்டுக் குறைவைப் பற்றிக்கொள்ளுதலும், ஓராசிரியனிடத்தாமிக்க கண்ணிருந்தாலும் புலமை நிறைபக் கற்றுக்கொ

ள்ளாமல் பலரிடத்தப் போய்ப் பாடங்கேட்டதும், ஆசிரியனைவருத்திப் பொருளறிதலும் ஆகிய குணங்களை உடையாவர்.

‘அன்னம் ஆவே மன்னென்றி கிளியே’
இல்லிக்குடம் ஆடு எருமை நெய்பரி
அன்னர், தலை, இடைகடை மாணாக்கர்
ஆகையால் காமெல்லோரும் முதன்
மாணாக்கர்களாக வா முயல் வேண்டும்.

இன்றைய தமிழ் இளைஞர் கடன்

By தே. அ. தேவதாசன்.

“சுதந்திர ரூபன் உதிக்கின்ற நேரத்தில்
துக்காதே தமிழா.”

வாஸிப்ப பிராயம் சுதந்திர ரூபன் உதிக்கின்ற நேரத்தைப் போன்றது. இப் பிராயத்தில் வாஸிபராசிய ரீதின் “தலைநிமிர் தமிழா, தாயின் மணங்குளிர்” என்னும் கூற்றுக்கிணங்க நம் தமிழ்ச் சமுதாய முன்னேற்றப் பல கடையாற்ற முற்படவேண்டும்.

ஒரு தேசத்தை ஆக்கவும், அழிக்கவும் திறமையுடையவர்கள் அத்தேசத்து இளைஞர்களேயாவர். உலகத்துள்ளுள்ள எந்த நாட்டின் நிலையும் அந்நாட்டு இளைஞர் நிலையையே பொறுத்ததுள்ளது. இன்றைய இளைஞரே நாளை நாட்டு மக்கள். எதிர்காலம் உங்கள் கையிலேதான் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. சிறகால் அறிஞரும், வீரரும், புலவரும் பக்களினின்றே தோன்றயார்கள். இளைஞரே! உங்களின் தொண்டு மிகவும் பெரிபது. அத்தொண்டைப் பேருருத் தகுதியுடையோராய் உங்களை ஆக்கிக்கொள்வதே உங்களின் முதற்கடனாகும்.

நம் தமிழ் இளைஞர் தற்பொழுது செய்யவேண்டிய பணிகள் அநேகம். தமிழ் காரிம், தமிழ் மொழியும், தமிழ் சமுதாயம் தத்தம் முன்னேற்றத்திற்குத் தமிழ் இளைஞரின் ஒப்பற்ற ஆதரவை நாடி நிற்கின்றன. உலகம் முழுதும் விரைவாகச் சீர்திருத்தம் அடைந்துவரும் இந்நாளில், தமிழ் நாடு ஒன்றுமே அநேக வழிநிழர் பின் அடைந்தால் தமிழர்க்

குத் நிராத வசியல்லவா? உலகத்திற்குப் பெரும் புதுப் பெற்று விளங்கும் தேசங்கள் எப்படி அவ்வுய்ப்பினை அடைந்தன என்று ஆராய்ந்தால் அத்தேயங்களின் இளைஞரின் முயற்சியினால் என்பது தெற்றென விளங்கும். இளைஞரின் வெற்றிக்குக் காரணங்கள், அவர்களது இளமையோடு கூடிய வீரமும், விடாமுயற்சியும், ஓயின்மையும், சலம் பாராட்டுதலும் வரைய உயர் பண்புகளுமேயாம். முதன்வது அடைந்தோரிடத்தில் இச்சிறந்த குணங்கள் காணப்படமாட்டா. இத்தொகையே முதியோர் இளைஞரைப் போலத் தாமெடுத்த காரியங்களில் வெற்றி பெறாதிருக்கின்றன. உலக முன்னேற்றத்திற்கு இளைஞர் இயக்கம் அத்தியாவசியமானது. தமிழ் நாட்டைச் சீரும், சிறப்பும் அடையச் செய்வது தமிழ் இளைஞர் கிவங்கங்களின் கடனேயாகும். ஆகையால் தமிழ் இளைஞரே, விழியுங்கள்! கருதிய கருமம் கைகொட்டும் வகைத்தோடு உழைப்புகள்!!

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அந்நாட்டின் பாவனா வளர்ச்சி இன்றியமையாதது. ஏனெனில்: நாகரீகமும், அறிவும், கலைஞர் பாவனையையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு நாட்டினரும், ஒவ்வொரு மக்கட் கூட்டத்தினரும் தத்தங்கு இயல்பாமைத்த மொழியையே நன்கு பயிலல்வேண்டும். அதனையின்னரே, ஆங்கிலம் போன்ற சிறமொழிகளைப் பயிலல் வேண்டும். தமிழ்

இளைஞரே! அங்கிய பாஷையை விடுங்கள், முதலில் உங்கள் இனிய தமிழைப் பயிலுங்கள்.

தமிழ் இளைஞரே, தமிழ் மொழி திறமையையும், பெருமையையும் பாருங்கள். தமிழ் மொழி ஏனைய மொழி எல்லாவற்றிற்கும் முதற் தோன்றியது. அது இனிமையுடையது. தானே தனக்கு ஒப்பானதாய் அன்றும், இன்றும், என்றும் ஒரே தன்மையுடையதாய் விளங்குகின்றது.

உலகத்தில் தன் தாய் மொழியைப் போற்றாத அறிஞன் எவனும் உளனா? எடுத்துக்காட்டாக, நம் இந்தியத் தாய் என்ற மக்களுட் பெரும் புதற்படைத்த அறிஞராய் விளங்குகின்ற சரீந்திரநாத் தாகூர், மகாத்மா காந்தி முதலாயினோரை நோக்குங்கள். இவர்கள் தம்மொழியில் போதய பயிற்சி அடைந்த பின்பே பிறிதொரு மொழியைக் கற்றனர். தமிழ் நாட்டு இளைஞரே, உங்கள் தாய்ப் பாஷையை நன்கு பயிலுங்கள். அதனால் இன்ப மடைவீர்கள், உயர்சியும் பெறுவீர்கள்.

தமிழ் இளைஞரே, உங்கள் மேம்பாடுடைய நாகரீகத்தை ஏன் உதறித் தள்ளி

விட்டுங்கள்? அங்கியர்கள் உங்கள் நாட்டை விட்டுப்போன பின்னுமா உங்களுக்கு மயக்கம் தீரவில்லை? உங்கள் நாகரீகம் மற்றைய தேயத்தினாலும் பார்க்க மேன்மையுடையது. தமிழ் இளைஞரே, இன்றைக்கே நீ அங்கியனிடத்தினின்று கற்றுக்கொண்ட பகட்டான நாகரீகத்தை விட்டுவிடு. அங்கியனின் முடத்தனமான அரசியல் கொள்கைகளை மறந்து முற்காலத்தில் வீரத் தமிழ் அரசர்கள் நடத்திய முறைகளைக் கற்றுக்கொள். அப்பொழுது நீ நீதியை அறிவாய், அதை நீநிராட்டுவாய்.

வீர உணர்ச்சி படைத்த தமிழ் இளைஞர்கள்! இன்னும் நீங்கள் புரிய வேண்டிய தொண்டங்கள் பல உண்டு. அவற்றைக் கூறுவதினால் மாத்திரம் நன்மை உண்டாகாது. செயலே வேண்டியது. “சும் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதை” என்பதை உங்கள் உறதி மொழியாகக் கைப்பற்றிப் பணி செய்ய எழுந்தீர்களாக.

“அடிமைத்தனமு அறக்கத் — தமிழா!
ஆத்திரம் கொண்டிடா
பெருமைச் செயல் புரிந்தே — தமிழா!
சுதந்திரம் பெற்றிடடா.

என் நாட்டு வறியோர்

கிறிஸ்தி ரிச்சேட்சன்,

IND FROM B.

மரண நேரம். ஆதித்தன் தன் பெற்றிரணங்களை எங்கும் விசியவண்ணம் மேற்றிசையை நோக்கிப் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தான். நான் சிந்தனைக் கடலில் மூழ்கியிருந்தேன். ஓர் வறிய மானைக் கண்டேன். என் சிந்தனைக் குதிரை வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. “எழை சொல் அப்பலத்தில் ஏதமா?” இது அங்கேன்கி. குதிரை வேகமாகப் பறந்த என் சிந்தனை, வாயுவேகமாகப் பறக்கத் தொடங்கிற்று. என் சிந்தனை எதைப்பற்றியது என்று நீங்களறிய விரும்பலாம். அது என்ன? ஆம் அது நம் நாட்டு வறியோரைப் பற்றியது.

எனது நாடு இலங்கை. அது ஓர் தீவு. அதைச் சுற்றுவதற்கு வசதியோ

சுந்தர்ப்பமோ எல்லாருக்கும் இருக்காது. ஆனாலும் உங்களுக்குென்று ஒரு கிராமம் இருக்கின்றதல்லவா? அங்கே வசிக்கும் வறியவரிருந்து நீங்கள் எம் நாட்டு வறியவரை மணக்கண்முன் ஆராய்ந்து பார்க்கலாமல்லவா? அதுபாஸிவ நாலும் என நாட்டு வறியவர் எப்படி இருப்பார் என்று எழுதுகிறேன்.

என் நாடே சிறியது. ஏழைகளோ அனாதை. இயற்கை அன்னை என நாட்டைச் செழிப்பாய் வைத்தருக்கிருள். ஆனால் மனிதரோ அதைச் சரியாய்ப் பயன்படுத்தவில்லை. எனது நாட்டு மக்கள் கோம்பேறிகளா யிருக்கின்றனர். சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்

“சோம்பல் மிகக் கெடுதி பார்ப்பா” என னர்.

என் நாட்டு வறுமைக்கு மனமயின் மையம் காரணமாயிருக்கலாம். திருவள்ளுவர் அருளிவாயு:—

“கெடுப்பதுணம் எல்லாம் மனமு”

ஆனால் மக்கள் “முயற்சியுடையவாயிருந்தால் இகழ்ச்சியுடையார்” ஒழைவப்போட்டியாரின் வக்கியத்தின்படி, எனது நாட்டு வறியவர் உடுக்க உடையின்றி, உண்ண உணவின்றித் தெருத்தெருவாய் அபனைளாக “மானமிழந்து மதிக்கெட்டு” இராத்திரிக்ஞர்கள், அவர்கள் தேகம் அழுக்கடைந்தும் களைப்புமறம் விளங்குகிறது. அகமகிழ்ச்சியும் முகமகிழ்ச்சியும் அற்றவராயிருக்கிறார்கள். கெட்ட எண்ணங்களை எண்ணுகின்றனர். பொய், களவு முதலிய தீச் செயல்களைச் செய்கின்றனர்.

அறிவின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கிறார்கள். மெலிந்து எலும்புத் தோலுமாக விளங்குகின்றனர். ஆ! என்னே! அவர்கள் மந்திரரின் வசைமொழிக்குள்ளாகின்றனர். என்ன! நீங்கள் சொல்லுங்கள்! வெள்ளிபிட்ட காலுக்கு வெறுங்கால் அடிமைமாய்? ஆ! கொடிது! கொடிது! வறுமை கொடிது! அதிற் கொடிது பிறிதில்லை.

வறியவரைக் காப்பாற்ற அரசாங்கமும், தனவந்தரும் முயற்சிக்க வேண்டும். வறியோர்க்கு வேலை கொடுத்து இலவசப் பாடசாலைகள், வைத்தியசாலைகள் கட்டுவிக்கவேண்டும். அப்போது என் நாடு வறியோ இல்லா நாடாயிருக்கும். இந்நிலைபாத்தத நம் பராளுமன்ற அங்கத்தவர்களுள் சற்றைச் சித்தித்த இதை வேரோடு களைபத் தம்மாலானமட்டும் முற்பசிப்பார்களாக.

கடமை வெற்றிதரும்

(By V. J. Nadarajah)

இன்ஸ்பெக்டர் = சதாசிவம்

கொன்ஸ்டபிள் = கந்தசாயி

(இன்ஸ்பெக்டர் மகள் = சரசம்மா.

சாரதி = தொம்சன்

ஹிலோ! 345 நாளை புதன்கிழமை, ஆடி அபரவாரையான படியினால் இன்று சாயந்தரமே புறப்பட்டு மாண்டிப்புரம் போகவும். இம்முறை சன தெருக்கடி அமனியாயிருக்குப்; என் வரமாதேன். நீரும் 236, 17, 675 ஆகிய நல்லவரும் அங்கு போகவேண்டும். அங்கே உங்களுடைய கடமையைச் செய்வனேசெய்ய வேண்டும். எனக்கு உமில் அதிக நம்பிக்கை, அத்தடை நீயும் எனது அன்பிற்குரியவன், காது “கேக்” களைச் சம்பாதித்து நீரும் எம்மைப்போல் வாழவேண்டும்” என்று இன்ஸ்பெக்டர் சதாசிவம் தன்னுடைய பிரியனுடைய கந்தசாயியிடம் ரெஸ்போஸிற் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்ட கந்தசாயி மறுவுத்தமாக எணக்கும் அங்கு போகவேண்டுமென்ற ஆவல், ஏதோ! உங்கள் தயவிற்குள்ளுள்
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

என்று பதில் கொடுத்தார் கொன்ஸ்டபிள்.

இன்ஸ்:— என்ன யிஸ்டர் தயவு, சிபவு என்ற உழறுகின்றீர். நாம் சந்திர மக்களல்லவா? நாம் எங்கள் கடமையைச் செய்தால் வெற்றி, சரி போய் ஆபத்தஞ் செய்யும் என்றார். ஏதோ தங்கள் என்று இழுத்தவாறு கந்தசாயி டுபூட்டி உடையை மாற்றிக்கொண்டு மாண்டிப்புரம் போக ஆபத்தமாய்; சரி போகலாம் தானே, Yes போகலாம், என்றார் எங்கள் சதாசிவம்.

கொன்:— ஒரு நிகுபாய் இருந்தால்.....

இன்ஸ்:— உமக்கென் காசு, யாரேனும் பொம்மாட்டிகளுக்கு வறியல் கிளியல்

கொன்:— சுமாய், உங்களுக்குக் கேலி தானே எப்பொழுதும்.

இன்ஸ்:— என்ன. சொல்லுகின்றாய், உம்மைப்போன்ற ஆட்களை வைத்திருப்பது பெரிய டேஞ்சர்.

ஆனால் இந்த இன்ஸ்பெக்டர் சதாசிவத்திடம் ஒன்றும் பவி யாது.

உண்ணப்போன்ற எத்தனையோ வாஸ்பர்களைக் கண்டது இந்தக் கட்டை. ஆகையால் ரெம்ப லாக்ஸிதை என்னார்.

கொண்:— ஏதோ தங்கள் தயவு.

இன்ஸ:— சரி போய் வாரும் என்று சொல்லிவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் வேறு விஷயத்திற் தலையிட்டார். பின் சிறிது நேரம் சென்றபின் எங்கள் கொன்ஸ்டபிள் கந்தசாமி கால் டைபாலே, மாலிட்டபூக் கந்தசவாமி கோவிலுக்கு நடை கட்டினார். ஆனால் இவர் மட் டெம் அவ்வழிபாய்ப் பிரயாணம் செய்யவில்லை. இன்னும் அநேக ஆண்களும் பெண்களும் சம்பா விதத்தக கொண்டு மாலிட்டபூக் கந்தசாமி கோவில் கோக்திப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அங் கே கடமாடிக்கொண்டிருந்த சில இளம் நண்கையர்கள் இவனுடைய அழகைக்கண்டு அதாவது இவ னுடைய தளராத பொலிவுடைய மேனியையும், முகத்தின் வசிக ரத்தையும், அதிலே காணப்படும் முறுக்கிய மீசையையும், நறுக்கிய தாடியையும், நையுடையையும், பார்த்துப் பரவசப்பட்டனர். ஆனால் அவனோ தன்னையே கட் பெயடுத்தக்கொண்டு அவர்களைக் கவனியாமல் அப்பால் சென்று விட்டான்.

நான் விடிந்தால் ஆடிஅமா வாகை. அமாவாகை யென்றார் சொல்லவும் வேண்டுமா? காண்ஸ்டபிள் கந்தசாமியும் ஊயிற் பிரம்புடன் கடைமையைத் தொடங்கிவிட்டார். செடுவேம் கந்தசாமியின் சந்திதில் நின்று ஆட்சி புரிந்ததால் கந்தசாமியின் கால்கள் அதுத்துவிட்டன. பின் சிகாற் பதறவைக்கவேண்டிக் கடைக்குள் சென்றார் கந்தசாமி. அவன் சென்றதும்

வைத்தாற்போல் ஓர் இளம் கன்னி கை அவன் நின்ற விடத்தில் வந்து நின்றான்.

கொன்ஸ்டபிள் திரும்பியதும் கண்டான் அந்நண்கையை. பின் அவளருகே சென்று,

கொண்:— யாரது! நடுச்சந்தியில்? அப் பாலே போ.

சரசம்மா:— யாரது கேட்பது?

கொண்:— யாரா? நான் யார் தெரியுமா? ஊயில் இருப்பதைப் பார். சட் டத்தை அனுசரிப்பதே முறை என்னார் கந்தசாமி (சிகாட்டை எறித்துவிட்டு)

சரச:— சட்டத்தை மீறினால்?

கொண்:— ஆகா! அப்படியா என்று சொல்லிவிட்டுப் பிரம்பினைக் காதல் கனியத் தட்டினார்.

சரச:— நான் யார் தெரியுமா?

கொண்:— யாராயிருந்தா லென்ன இப் பொழுது நடஸ்ரேசனுக்கு. சட் டத்தை மீறினால் என்று கூறிக் கூடிய கூட்டத்தை அடக்கி விட்டு, இளம் சிங்கம் போல் கா காவென்று இளநண்கையைப் பிடிக்க வெண்ணிக் கையைக் கொண்டு போனான். (கந்தசாமி இளஞ் சிங்கம் போல் மாறினால் நண்கை சம்மாயிருப்பாளா? அவ னும் பெண் சிங்கமாக மாறி விட்டாள்.)

சரச:— ஏ, சட்டந் தெரியுமா வுனக்கு. மணமாகாத பெண்ணை இழுப்ப தற்கு நீ யார்? என்றுவிட்டாள் அரம்பை.

கொண்:— அதொன்றும் முடியாது. நட ஸ்ரேசனுக்கு.

சரச:— சரி வருகின்றேன். யாழ்ப்பா ணந் தானே? அடே "தொம்சா, எடுகாணா என்னுள் மின்னல்க் கொடியாள்.

கொண்:— (தன்மனதுக்குள்: இவளுடைய துணிவென்ன! இப்படிப்பட்ட, நண்கையை யல்வா யான் மணக்க வேண்டும் என்று எண்ணினார்.) பின் கந்தசாமி முன்னும் பொற்கொடியாள் பின்னுமாக்

காருள் அமர்த்தனர். தெர்மசு
னும் காரை வேதமாகச் செலுத்
தினார்.

கோன்:— Sir ஒரு பெண்.

இன்ன:— யார் கந்தசாயியா? என் ன
கேள்? நீ வெளிப்பட்டுப்போன
தே னைக்குத் தெரியும் என்று
சொல்லித் கொண்ட எங்கள்
இன் ன்பெக்டர் சதாசிவம் பெண்
னைக் கண்டதும் (சிரிப்புடன்) ஆ
என் சாதவா என் மகள் உன்
காதலியா?

உன்னைத் தனியாகப் பேச
வேண்டா மென்றேனே? பின்
கான்ஸ்டபிளை கோக்கி என் மக
னோயா பிடித்தாய். அவளை நீ
ஒருமுறையும் சுத்திக்கவில்லையா?

நியாயம் நியாயந்தானே?

துரியோதனனுடையோரை வானுளவிட
கிரும்பிய பஞ்சவர் கானுளவிட்ட துரி
யோதன்னிடம் கண்ணனைத் தூதாக விட்
டனர். அவனும் அத்தனைபுரத்தை
யடைந்து, குந்திசைக்கண்டி, விதுவன்
விட்டிபுரம்நின்று, பிசுபு அரவக்கொடி
போன் அமைத்த பொறியாகனத்தை
கெறுகெறுவென யிதித்த, அக்குள்ளே
ரைத் தொன்று விசுவரூபம் கொண்டான்.
பின் விசுவரூபமடங்கி, உபசாரமுரைத்த
வர்களை நிறுத்திக் கண்ணனை அழைத்தார்.
அவனிடம் அவன் தன் பிரப்புணர்த்தி,
அவனைப் பாண்டவர்ப்பக்கம் சேர்க்கைத்
தூண்டினார். அதற்குவன் கொடுத்தமறு
மொழியை வில்லிபுத்தூர் எவ்வாறு கூறு
கின்றார் என்பதைக் கவனிப்புகள்.

“தன்னுள் விளவின் கண்புருத்துக் கணையா

னிலாசியின் கணமழைத்தும்
குன்றான் மழையின் குலந்தெடுத்து குலவும்
செல்வச் சேபாலா
இன்றுவெனது பிறப்புணர்ந்தேன் என்றன்
புருகி பெம்பிரபாற்
சென்றவென்னை நீயறிவச் செகத்தா
ரொன்றாரு நிரியாரோ”

“ஓ கோபாலா! அன்று கணநின்று
விளம்பழங்களை யுதித்தனாப் ஓர் அசு
ரனே கன்று வந்தவனென்பதை யறித்த

ஆனும் நீயும் உனது கடமைபைச்
செய்தாய். அவனும் தன் கடமை
பைச் செய்ய பின்னிர்கவினில்லை,
சாசம்மாவைத் தனக்கு மணந்து
செய்யச் சதாசிவம் நினைந்தா
ரென்பதையும், அவன் தான் சதா
சிவம் மகளென்பதையும், தன்
காதலி பென்பதையும் அறிவாரா
கான்ஸ்டபின் கந்தசாயி. அவரும்
தன் கடமையைச் செய்தார்.
அவனும் தன் கடமைபைச் செ
ய்தான். கந்தனும் தன் கடமை
பைச் செய்தான். எல்லாக் கட
மையும் நிறைவேறின. தகப்பன்
சொற்படியே சாசம்மாவும் கந்த
சாயியின் கண்ணாட்டியானும், கட
மை வெற்றிதரும் என்ற சதா
சிவம் வாக்கும் பொய்க்கவினில்லை.

அவனை விளாத்திரமாத்துடன் அடித்துக்
கொன்ற வுணக்கு என் பிறப்பை உணர்ந்து
கொள்வது கஷ்டமானதோ! ஆகையால்
நீ சொல்வதைத் தடையில்லாமல் ஏற்றுக்
கொள்ளுந்ேன். ஆனால், முன்னே நீ
வேங்குமுறை பசுக்கட்டங்களை அழைத்
தாய்! இடைச்சேரிப் பெண்கள் உணவும்
நீரும் தந்து, சொந்தமென வளர்ந்த
பசுக்களை, அவர்களிடம் செல்லவிடாது
உனது தந்திர புத்தியினாலும் மாய வேப்ப்
குழலோசையாலும் மருட்டி நின்னிடம்
அழைத்தாய்! அதேபோல, துரியோதன்
எனக்குணவளித்து, சிழ்க்குவி மகனெனும்
வசையழித்த, என்னைக் காப்பாற்றிவா,
முன்னே பசுக்களை மருட்டியதுபால
இப்பொழுதும் உன் வாய்ச்சம்பிரதாயத்
தால் மருட்டிப் பஞ்சவர் பக்கம் அழைத்
கின்றாய்! கண்ணா! புயல் வண்ணா!
என்னையும் நீ விலங்கென் நெண்ணுகள்
நனைவே? ஆகையப்போல உன்பின் ஆ
வென்று வரமாட்டேன். வெண்ணெய்
திருடிய கள்ளனே! ஆக்களிடம் விட்ட
மாயத்தை ஆட்சளிடம் விடாதே.

துணி, பாண்டவர் என்றபயிரென்
றும் பரன் அவர்கள் துணைக்குப் போக
வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றாய்! முன்னே

குன்றால் மழையின் குலந்தடுத்தாய்! எவ்வளவோ இடையருக்காக, இந்திரனையே எதிர்த்து, கோவர்த்தனகிரியைப் பெயர்ந்துக் குடைபுகுப் பிடித்தாய்! ஆனால் ஐந்துபேருக்காக, நானாகிய துரியோதனனை எதிர்த்து இவ்வண்டங்ககோபே பெயர்க்கப்பட்டாயோ? மலைப்பாட்டிமீ நீ அவர்பக்க மிருக்கும்பொழுது என் தனை வேறு வேண்டுமோ? இன்றைக் குத்தான் எனது சிறப்புணர்ந்தேன் என்று எம்பியர்பாற் சென்றால் நீயறியும் படியாக இவ்வுலகம் சிரிக்கமாட்டாதோ! வேண்டாமப்பா இந்த வகை.

"ஆரென் தறியச் சந்தவெனை யாசுகக்கி முடிசூட்டிச் சிறுத் திசுமூர் தனது பெருந்திருவு மெனக்கே தெரிந்தளித்தான் பாரின்றறிய நூற்றுவர்க்கும்பழிதீர் வேன்றிப் பாண்டவாக்கும் போரென் தறித்தஞ் செய்கின்றி போற்று சுவரீர் போவேனோ."

"கண்ணா! துரியோதனன் யான் குத்திபுத்திரன் என்பதை யறிந்து இவ்வளவு கண்ணமகள் செய்தால் அதில்

கிச்சேஷமில்லை, ஆனால், பாரென்று எவராலும் அறிபமுடியாத என்னை அரசனாக்கி முடிசூட்டினான். சிறப்பு, மேன்மை, செல்வம் முதலியவற்றைத் தீதமு மதிவல்லவனான சகுனி, வெம்புயவலிபாம் மாதை கிரிதுகிலுரிந்த வீரனான துச்சாதனன் முதலியவர்களிருந்தும் எனக்கே தெரிந்தளித்தான். என்னப்பா அவன் அன்பு! இன்று பாண்டவாக்கும் நூற்றுவர்க்கும் போரென்றறிந்தும், செய்கின்றி காவாது உலகறியப் பஞ்சவரீடம் செல்வேனோ! கண்ணா! அறநூலாகிய கதைபை உலகுக்களித்தாய். ஆனால் "என்சன்றி கொன்றாக்கு முய்வுண்டாம் உய்கில்லை, செய்கின்றி கொன்ற மகற்கு" என்ற திருக்குறளின் செம்பொருளை நீ அறியாதிருப்பது வெட்கக்கேடானது; எனது கண்ணமிக வழகாக கிடைப்பளித்தான.

கண்ணனால் இதற்குமேல் வேறென்றும் கூறமுடியவில்லை. வேற்றுர் மொழியுள் கூறமுல உரவிறந்தல் தோளுரவாணை ஏகென்று. கண்ணனென்றாலும், கண்ணென்றாலும், கண்ணவர் மன்னென்னாலும் கியாயம் நியாயந்தானே?

உயிரில்லாத ஆட்கொல்லி

மு. சீவானந்தம், SENIOR A.

வாழ்க்கையிற் கசப்புடைய அன்பொருவர் சிறையால்வருந் தன்பதை யறிந்த சிறையை பொழிக்க கிறும்பினார். 'அறவாழி யந்தனை தாள்சேர்ந்தற் கல்லாற் சிறவாழி நீத்தலரிது' என்னும தேவர் தீப்பிப மொழியை யுணர்ந்தார். வாலறிவன் நற்றாளை எவ்விதமடைபலா மென்ற கிசாரமேற்பட்டது. நூக்களைப் புரட்டினார். 'நூலெல்லாம் வள்ளுவர் செய்துலாமோ!' ஈற்றில் செந்தரப் போவார் திருமறையிலே "வேண்டிய வேண்டியால் செய்தலாற் செய்தவயிண்டு முபலப்பமே" என்ற குறளைக்கண்டார். வாழ்களை அவமேகழியாது தவத்திற் கழிக்க கிறும்பினார். தக்கருமம் செய்யுந் தபோதனர் நாமும் கட்டடைந்து செய்தலுயிற்றினார். "கடக்கட பொருளோ லொழியிடுத் தன்பம் கடக்கட நோக்கிற் பவற்கு" என்ற பொய்யாமொழியின்படி

அவரின் பாவச்சுமைபிறங்கி ஞானக் குளருளார். பற்றற்றான் பறறைப் பற்றி உதரஉலகப்பற்றை கிட்டார்.

இக்கனமாக, ஒருநாள் இவர் ஆற்றக்கூரக்குப் போகும்பொழுது ஓர் செப்புப்பாத்திரமளவு பொன் இலாகவில் அடிபட்டது. உடனே இவர் வருத்தப்பட்டார். பற்றடையோர் பொன் அடிபட்டால் மகிழ்வதும், ஆனால் பற்றற்றவர் பற்றற்றார் பொன்னடிபட்டாற்றான் மகிழ்வது உம் இயல்புதானே! உடனே அத்தபோதனர் அப்பொனைப்பார்த்து, "ஆ! பொன்னாகையாற் பொலிவுகுன்றியவ ரொத்தனைபோ? "நிசஸ்தவறறை நிலையின வென்றானும் புல்லறிவாண்மை கடை" என்ற குறளில் உள்ள செம்பொருளை மனிதர் உணருகின்றனர். மனிதரைப் பழாக்கும் இக்கொடிய செகைத்தற்கு எப்பண்ணியவாளன் "பொருட்செல்வ"

மென்று பெயரிட்டான்! எம்பெருமா
னுடைய செம்பொருளைவிட்டு இதையும்
பொருளெனக் கொள்ளுகின்றனரே!
சதமே சதமென வெண்ணி அல்லற்பட்டா
ரொத்தனியே? காசா லேசா? காசாலே
சா. 'செம்பொருள் காண்பதறிவு' என்று
வாயாரே குறளிற் கூறிருந்திருக்கிறார்.
அச் செம்பொருளைக் காண்பதைவிடுத்து
இப்பொருளைக் கண்டுவிட்டேனே! ஆ!
என்ன பயம்! இது பிறப்பின் குற்றமோ?
"பொருளல்லவற்றைப் பொருளென
முன்னு மருளானு மாணப்பிறப்பு" என்
றுதானே வள்ளுவனாரும் சாற்றினார், "என்
றிக் கனம் சிந்தை ஓர் மாப்பொத்துக்குள்
அதை எறிந்துவிட்டு கடக்கவாரம்பித்தார்.
இவர் எறிந்ததைத் தூரத்திலே
கண்ட இருவர் இவரைப்படைந்து "முனி
புங்கவ! அப்பொத்துக்குள் எறிந்தது
என்ன பொருள்?" என்று கேட்டார்கள்.
உடனே தப்போதன், "அதுவா? அது
தான் ஆட்கொல்லி. அடுத்தக் கெடிக்
கும் வஞ்சகப்பொருள். அதனைத் தீண்டா
தீர்க்கு!" என்று கூறிவிட்டு கடந்தார்.
இவர்களுவரும் அப்பொருளைப் பார்க்க
ஆவல்கொண்டார்கள். இருபெரு தடிக
ளாற் றடையிப் பெண்ணை யெடுத்தனர்.
இருவரும் கொல்லென்ற சிரித்த தங்
கள் பாக்கியத்தைப் புகழ்ந்து முனிவன்
மடமையை இகழ்ந்தார்கள். அவர்கள்
லொருவனுள் வேலு, சுப்பு வைப்பார்த்து,
"அட, அண்ணே சுப்பு! முனிவர் அறி
வற்றவர். ஆட்கொல்லியென்றார். இது
எங்களைக் கொல்லுகின்றதா?" எங்களை
ஒரு பொருளாகக் கப்போகின்றது. "பொரு
ளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும் பொரு
ளல்ல தீர்ப்பைப் பொருள்" என்ற தேவர்
குறளை இவர் அறிபவிலைப்போலும்,
'செல்லனா யெல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு'
என்ற பொய்யாமொழிக்கெனக்க எமக்
கெல்லாம் இனிச்சிறப்புத்தான் என்றான்.
அதற்குப் பிற்பாட்டுப்போலச் சுப்பு,
"அதுமாதிரிமல்ல இயி நமக்கிருந்த
பங்கமே போய்க்கிடும். 'பொருளென்னும்
பொய்யாவிளக்க மிருளறக்கும் எண்ணிய
தேவத்தச் சென்ம" என்ற வாயுநர்
மறைபை நீ யறியவில்லையோ." என்றான்.
இவர்களுவரும் "அகலமாகப் படித்தவர்
களை யொழிப ஆழமாகப் படித்தவர்களை
பென்பது பொய்யாமொழியன்றோ!

இரண்டாகப் பங்கிட்டுப்படுத்தத்
தீர்மானித்தார்கள். சாப்பாட்டு கோமர்
யிற்று. சுப்பு வேலுகிடம் பொண்ணைக்
கொடுத்திட்டு "ஆற்றாக்குப் போய்க்கிட்டு
வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் போனான்.
வழியில் அவனுக்குப் பலபல சிந்தனை
கள் வந்தது. இன்று யார்கண்ணில்
கிழித்தேறே இவ்வளவு திரையிழும்
பெறுவதற்கு! சனியன் பிடித்தமாதிரி
வேலுவும் வந்துகிட்டான். யான் தனியே
வந்திருந்தால் இவ்வளவும் எனக்கே வந்
திருக்கும். காட்டைவிட்டு காட்டை யடைந்
தால் இவனிடமிருந்து திரையிழப் பறிப்பது
கடினம். இவ்வரிய சந்தர்ப்பத்தைப்
பயன்படுத்தி இவனை இப்பொழுதே
கொல்லவேண்டும். "நான் கருதியும்
கைகடும் காலம் கருதி விடத் தாற்
செயின்" என்றுதானே வள்ளுவரும்
கூறினார்" என்று யோசித்து வேலுவைக்
கொல்லுவதற்கு ஒரு பொல்லுடன் திரும்பி
வந்தான். இதற்கிடையிற் றனிமையிருந்த
வேலுவும் எண்ணில்லா வெண்ணினான்.
"காண மாத்திரம் வந்திருந்தால் இவ்வள
வும் என்னுடையதா யிருக்குமே. இப்
பொழுதே இதைக் கொண்டேயிடலாம்.
தற்செயலாக அவன் பிடித்துகிட்டால்
பின் அவனை எமற்றவனாக கடினம்.
அவனை ஒழித்தலை சிறந்தவழி. அவ
னுடைய சாப்பாடும் என்னிடம்தானே
இருக்கின்றது" என்று யோசித்துச்
சுப்புகுண்டைய சாப்பாட்டுக்குள் ஞ்சைக்
கலந்து வைத்தான். சுழுக்கு மாங்காய்
தோற்குமோ?

சுப்பு வந்து ஓரேயடியால் வேலுவைக்
கொன்றுகிட்டான். பின் தன்னுடைய
உணவை எடுத்து மிக்க ஆனந்தத்துடன்
உண்டான். ஆனால் இன்பமும் துன்ப
மும் சேகடக்கால் போன்றதல்லவோ!
ஞ்சுகலந்த வுணவை யுண்டதும் இறந்
தான். முனிவர் திரும்பி வந்தபொழுது
இருவரும் இறந்துகிடந்ததைக் கண்டு,
"அட! என் செய்கல்கியும் கேட்க
வில்லையே! ஆட்கொல்லி சும்மாய் கிட
டது இருவரையும்ன்றே கொன்றுகிட
டது" என்று தனக்குட் சொல்லிக்கிடந்
தென்றார். 'தம்மிற் பெரியார் தமையா
வொழுதுதல் வன்மைபு னெல்லாந்தலை'
பென்பது பொய்யாமொழியன்றோ!

English Editorial Board

Editor:

S. V. Paramsothy

Associate Editor:

V. Kanagaratnam

Literary Section:

R. Sivanesan

Co-ed's. Section :-

Vimaladevi P.

Sports Section:-

A. S. Kadirgamar

Jeyarane K.

Junior Section :-

S. Chandrarajah

L. S. Canagasingam

Faculty Adviser:-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)

A. C. M. P.

தமிழ்ப் பத்திராதிபதி குழு

பத்திராதிபதி:

க. வைத்தியநாதர்

உதவிப் பத்திராதிபதி:

மு. சண்முகம்

இலக்கியப் பகுதி:

க. மகேஸ்வரி

ம. கனகாம்பிகை

சா. வ. குணாத்தினம்

மாதர் பகுதி:

வி. மணிமேகலாதேவி

ச. கமலாம்பிகை

செய்யுட் பகுதி:

ச. கனகசுந்தரம்

சிறுவர் பகுதி:

மு. சிவானந்தம்

த. ஸ். அம்பலவாணர்

வித்தியாசங்கலோசகர் :

திரு. பெ. கவரத்தினம், எம். ஏ.